

Gratis salon byder på suppe og skovsnegleporno

Klovn. Aftenens første performer, Siân Robinson Davies, noterer publikums forventninger ned, inden sin optræden i Samtalekøkkenet. Nogle vil have overraskelser. Andre vil vide, hvor britisk porno står lige nu. - Foto: Jacob Ehrbahn

Seniorhipsteren Henrik Vesterberg tog til performancekunst i 'Samtalekøkkenet'.

AF **HENRIK VESTERBERG**

Mørket havde lagt sig over Den Brune Kødby.

Træporten ind til Warehouse 9 stod på klem. Seniorhipsteren strøg en tændstik og førte den op mod enden af den smøg, han netop havde stukket i munden.

Han iagttog neonlysene, der lyste i primærfarver fra det nye hotel på den anden side af banelegemet.

»Wake up«.

Han pustede røgen ud. Han havde ellers været ret så færdig med performancekunst siden Permutantfestivalen i Würst på Vesterbrogade i efteråret 1989.

Det spørgsmål Poul Borum havde stillet ved den lejlighed: 'Avantgarden – angår den?', havde Seniorhipsteren hverken dengang eller i dag fundet noget mere opbyggeligt svar på end:

»Nej«.

Han tog et sidste drag af smøgen og tværede giftpinden ned i den våde asfalt med støvlesnuden, før han stak sin egen indenfor i varehuset. Alle sæderne var tomme.

'Neij, hvor spændende'

I en lyskegle foran mikrofonstativet midt i rummet stod klovnen. Den store røde mund smilede ekstatisk, de mørke øjne sørgmodige, ryggen skuttende.

»De andre står inde ved siden af. Men du kan også bare sætte dig. Vi går i gang lige om lidt«, lød en stemme.

Den kom fra en pige bag en enorm mikserpult. Sådan en typisk kunst-poesi-litteratur-'neij, hvor spændende'-streetart-interesseret pige.

En type, Seniorhipsteren havde droppet omgang med, nogenlunde synkront med at han droppede ud af litteraturvidenskab engang i halvfemserne.

Barnlig begejstring

Han slog med jævne mellemrum en sludder for en sladder af med dem, når han mødte dem i byen i 15-20 år ældre-'Ja, jeg-er-jo-blevet-PR-koordinator-på-integrationsprojektet-Salaam«-udgaver.

»Neij, hvor spændende ...«.

Men hende bag mikseren havde stadig sin barnlige begejstring i behold. Det kunne Seniorhipsteren høre på hendes tonefald.

Ikke en comedy-performer

Klovnen stod stadig bare og gloede. Smilet gik helt op til ørene. Resten af hende var nedbøjet.

De universitetsstuderende og Salaam-PR-koordinator-typerne fra baren ved siden af havde efterhånden taget plads. Så nærmede klovnen sig dem.

»Jeg vil gerne vide, hvad I forventer af min optræden. I tror måske, at jeg er comedy-performer, siden jeg er klædt ud som klovne«, sagde hun med monoton, livløs stemme.

»Det er jeg ikke«.

»Jeg håbede, du ikke ville spørge«

Hun fortsatte:

»Jeg er performancekunstner. Men da jeg dybest set ikke ved, hvad performancekunst er, ved jeg heller ikke, hvad I forventer af min optræden. Derfor vil jeg gerne høre, hvad I forventer«.

Klovnen gik så hen i siden af scenen, hvor hun hentede en notesblok og en pen.

Således udstyret og med mikrofonen i hånden begyndte hun nu at bevæge sig op på stolerækkerne, hvor publikum sad. Efter et stykke tid havde hun udset sig en person.

»Hvad forventer du af min optræden?«.

»Noget jeg ikke forventer at se«, svarede en PR-koordinator-type lidt tøvende.

»Aha! Noget du ikke forventede at se«, gentog klovnen og skrev omhyggeligt på blokken.

Så bevægede hun sig rundt blandt stolerækkerne endnu en tid, før hun standsede foran én, der i det samme udbrød:

»Jeg håbede, du ikke ville spørge mig«.

Nervøs latter

Klovnen fortrak ikke en mine, mens den nervøse latter fra den adspurgte og resten af publikummet tonede ud mellem væggene i Warehouse 9.

Hun skrev, hvad den nervøse fyr efterhånden fik sagt: Noget informerende. Der var stille helt indtil det punkt, hvor klovnen stak mikrofonen op under snuden på Seniorhipsteren:

»Hvad forventer du dig af min performance her i aften?«.

»Stuur nummer«

Seniorhipsteren var efterhånden blevet både træt og mødig af al denne akademiske høflighed.

Denne kønsløse sigen ingenting, som han kun alt for tydeligt havde erindringer om fra sin tid i ikke så få undervisningslokaler på humaniora.

Angsten for at sige noget forkert, der altid drev ned ad de triste betonvægge i rum, man på universiteterne i ramme alvor kaldte teorilokaler.

Seniorhipsteren besvarede klovneperformerens spørgsmål sådan:

»Jeg forventer at få noget at vide om udviklingen inden for britisk pornografi. Jeg har set en del nyere britisk porno på internettet. Jeg har en fornemmelse at, at den adskiller sig markant fra for eksempel amerikansk eller skandinavisk pornografi«.

»Javel«, sagde klovnen, og mens hun skriblede på sin lille blok, gentog hun Seniorhipsterens ord for at signalere, hvor vigtigt det var for hende, at forventningerne blev refereret korrekt.

Da Seniorhipsteren nu havde bragt noget så lavkulturelt på bane, var det, som om stemningen løste en hel del op.

Klovnen viste sig at være ganske god til at følge op på den stemning.

Og så var det alligevel med et vist intelligent twist, at hun imødekom den første publikumsforventning: Noget jeg ikke forventede.

Fra den ene ende af scenen hentede hun en banan. Stående midt på scenen ved lyskeglen og den åbne mikrofon skrællede hun den.

I den anden ende af scenen placerede hun bananskrællen på gulvet. Herefter tog hendes optræden netop en drejning mod det ikkeforventede, da klovnen spadserede lige imod bananskrællen – og *ikke* gled i den.

Stuur nummer.

»Britisk porno, britisk porno ... Jeg ved ikke så meget om det. Men ...«.

Storkneppende skovsnegle

Klovnen trak et filmlærred ned og tændte en projektor.

På lærredet tonede et i første omgang lidt uskarpt billede af den britiske videnskabs- og tv-mand David Attenborough frem.

Naturforskeren stod midt i en skov, og med sin karakteristiske dæmpede, intense stemme fortalte han om det vidunder, han nu ville vise os. Optagelser af to skovsnegles parringsakt.

Britisk amatørpornografi. De to nøgne skovsnegle kneppede et næsten fuldt kvarter.

Ville det egentlig være nødvendigt?

Uden for Warehouse 9 blinkede det nye Tivoli Hotel i harlekinfarver, et amatørband skramlede i Råhuset, og inde i Beboerhuset kunne Seniorhipsteren ane konturerne af en Elvis-impersonator, der huggede med hofterne.

Seniorhipsteren var snart færdig med endnu en smøg.

Han gik gennem den mørke Kødby og overvejede, om det nu også var nødvendigt, at han i sin reportage viderebragte en skildring af Anders Remmers og Jakob Jakobsens performance 'Byggeren overgiver sig aldrig', der begyndte som et egentligt foredrag om den store gadekamp på Nørrebro i 1980'erne, men endte i et inferno af loops og overstyret elektronisk støj.

Det var nemlig det næste indslag i Samtalekøkkenet i Warehouse 9, hvor der rent faktisk også foregik noget, der lignede en samtale, i noget, der lignede et køkken mellem de optrædende og publikum i pausen.

Ville det være nødvendigt også at fortælle om den britiske performanceduo Sovereines, der senere optrådte som

siamesiske porcelænsdukkeprinsesser i et mærkeligt setup med barokmusik og voiceover-replikker.

Ville det egentlig være nødvendigt?

Nok performancekunst for i aften

Seniorhipsteren besluttede sig for, at nu havde der været nok performancekunst i avisen for denne gang.

Inde på Café Mandala var et akustisk jazzorkester i gang med deres version af et Nirvananummer.

Der gik Seniorhipsteren ind.

FACEBOOK [Bliv ven med iBYEN](#)

Ressource: <http://politiken.dk/ibyen/nyheder/scene/ECE1469333/gratis-salon-byder-paa-suppe-og-skovsnegleporno/>

Offentliggjort: 5. dec. 2011 KL. 20.00

© POLITIKEN.dk